

ΤΟ ΜΠΑΙΡΟΤ

(ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ)

Τό Μπάιροτ είναι μικρά άλλα κομψότατη της Βαυαρίας πόδις, την δύναμιν περιέβαλε δι' αιώνιας δόξης ο Βάγνερ, άνεγείρας αυτόθι τὸ πρότυπον θέατρόν του.

Ο δαιμόνιος αυτός ἀνθρωπος, δύστις πλήρης ἔφερεν ἐπανάστασιν εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον, δὲς ἵδιον φιλόσοφος ποιητῆς καὶ φιλόσοφος μουσικός, δὲ μετὰ βραχὺν ἀγῶνα καταρρίψας πάντα ἐν τῇ μουσικῇ κρατοῦντα νόμον καὶ νέαν ταμών ἐν αὐτῇ δόξην, ἐφ' ἡς σήμερον τυφλοῖς δύμασιν οἱ ἔξεχοντες τῷν μουσικοφρῶν βαδίζουσιν, ηθέλησε νὰ ἐπέμβῃ καὶ καινοτομῆσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἑστερικὴν τοῦ θεάτρου διάταξιν καὶ διασκευὴν. Ο μπινευδέμενος τοῦ μουσικοῦ κόσμου Μεσσίας ἐπεχειρούσε νὰ ἐκδιώξῃ ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς τέχνης τοὺς ἐμπορευομένους αὐτὸν καὶ τὸν καθάρη ἀπὸ παντὸς ὑποκριτοῦ καὶ Φαρισαϊοῦ. Κάτω λοιπόν, ἀνεψήνεσε, τὸ φῶς τὸ ἀποκαλύπτον πρὸ τῶν εὔστρων προσκυνητῶν τόσους δαστατανικοὺς ὁφθαλμούς καὶ ἀλαβαστρίνους ωμοπλάτας, τὸ σκανδαλίζον τὸν ψυχὴν καὶ ταράττον τὸ πνεῦμα, τὸ μεταβάλλον τὸν οἶκον τῆς τέχνης εἰς οἶκον ἐμπορίου βλεμμάτων καὶ μειδιαμάτων, εἰς οἶκον ἐπιδείξεως καλλονῆς καὶ πολυτελῶν ἀμφιέσεων καὶ κόσμων. Ἐν τῷ σκότει ἡ εἰρήνη, ἡ γαλήνη τῆς καρδίας, ἡ ήρεμία τοῦ πνεύματος, ἡ κατάνυξις, ἡ προσήλωσις εἰς τοὺς οὐρανίους τῆς θεᾶς φθόγγους, ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀληθῆς τῆς ψυχῆς ἐπικοινωνία. Κάτω τὰ θεωρεῖα, ἐν τοῖς δόποιοις τόσοι ἐμφωλεύοντι πειρασμοί, κάτω ἡ ἄκομψος ἐκείνη παράταξις χονδροειδῶν ὀργάνων καὶ χονδροειδετέρων ψυστιγνωμῶν ἡ δονομαζομένη δρχήστρα. Κάτω ἡ ἀδιακρίσια τῶν ἀτελευτήτων ἀναστημάτων, τῆς εὐσαρκίας, τῶν πιλῶν. Ἀναγεννηθήτω ἡ ἀμφιθεατρικὴ τῶν ἑδρῶν κατάταξις. Τὸ δύμα τοῦ θεατοῦ ἀς προσπίπτη ἀκωλύτως ἐπὶ τῶν μυστηρίων τῆς μπινεύσεως ἐπὶ τῆς σκηνῆς τελουμένων. "Οσοι εἰσέρχονται εἰς τὸ θέατρον νὰ εἰσέρχωνται μόνον διὰ τὰ θέατρα. Καὶ οὕτως ἔγένετο.

Τῷ 1872 κατετίθετο ὁ θεμέλιος τοῦ ἐν Μπάιροτ βαγνερείου θεάτρου, τὸ δόποιον τῆς ίλικῆς ἀρωγῆς τοῦ ἀτυχοῦς βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου Β'. συνετελεῖτο μετὰ τέσσαρα ἔτη.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βάγνερ, ἀνὰ διετίαν, οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν δοιδῶν τῆς Γερμανίας, ἀποτελοῦντες θιασον, ἐλκύουσι κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἀπειρον καὶ ἐπίσημον κόσμον εἰς Μπάιροτ, ἐν τῷ προτύπῳ θεάτρῳ τοῦ δόποιον ἀναβιβάζονται δύο ἡ τρία τῶν ἔργων τοῦ ἀρχιτέκτονος, ποιητοῦ καὶ μουσικοφροῦ αὐτοῦ. Ἐστεμμέναι κεφαλαὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ταῖς μούσαις, προσωπικότητες ἔχουσαι καὶ λάτρεις θερμοὶ τοῦ ἐνδόξου αἰρεσιάρχου ἀπὸ περάτων τῆς γῆς σπεύδουσιν εἰς τὴν μικρὰν τῆς Βαυαρίας πόλιν, ἵνα μακαρίας διέλλωσιν ὅρας ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ναοῦ τῆς βαγνερείου μούσης.

Ἐγώ ὁ δύμολογός, δτὶ δὲν ὠρμήθων ἀπὸ παρόμοιον αἴσθημα ἀποφασίσας νὰ διανύσω τὴν ἀπὸ Φράντζεσμπατ μέχρι Μπά-

ιροτ τρίαρον διδηροδρομικὴν δόξην. Ἀπλῆ περιέργεια, ἀπλῆ ἐπιθυμία νὰ ἴδω κατὶ νέον, τὸ δόποιον πολὺ ἔξυμνουν ἀλλοὶ μὲν ἔκαμε νὰ ἀκριβοπληρωτώ τὸν εἰσιτήριον διὰ τὴν παράστασιν τῶν Meistersinger von Nürnberg καὶ εἰσέλθω ἐν σκοτεινὸν μεσημέρι εἰς τὸ διὰ Μπάιροτ τραίνον. Καὶ δὲν εἶχον μὲν ἀπομονώσει ὅτι ἀκούσας πρὸ τῶν ἐτῶν ἐν Βερολίνῳ τὸν Tristan und Isolde τοῦ Ημίθεου αὐτοῦ μουσουργοῦ εἶχον ὑποστῆ ἀληθῆ νεκροφάνειαν ἐπὶ ἡμερόνυκτα ὀλόκληρα ἀποκιμθεῖς, ἀλλ' ὀπωδήποτε ἥμην ἀκόμη περιέργος νὰ ἴδω ζωντανῶτερον τὸν μουσικὸν αὐτὸν κολοσσόν, ὅστις ἔμε μὲν ἀπεκοινώσεις ἀλλοτε, ἀλλούς δύμως ψυχαγωγεῖ καὶ ἐμπνέει.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐφθάσαμεν. Ἡ πόλις ἦτορ σηματοστόλιστος. Ἐφιλοξένει τὸν αὐτοκράτορα καὶ αὐτοκράτειραν, τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Βαυαρίας, τὴν βασιλίσσαν τῆς Ρουμανίας. Ὁ ἀχώριστος συνοδοιπόρος μου Μπέντεκερ ἐσπεύσε νὰ μοὶ δείξῃ ἐπὶ τίνος ἀδφου εἰς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς πόλεως ἀκρον παμμέγιστον οἰκοδόμημα, τὸ θεάτρον τοῦ Βάγνερ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν κατηρχόμην τῆς ἀμάξης πρὸ αὐτοῦ. Ἡ παράστασις ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ εἰς τὰς 4 μ. μ. καὶ ἀνήκῃ τῇ 10 μ. μ. Τὸ πλῆθος συνωθεῖτο πυκνὸν εἰς τὸν περίξ τοῦ θεάτρου χῶρον ἀναμένον τὰς αὐτοκρατορικὰς καὶ βασιλικὰς μεγαλεύτητας, Ἀφοῦ ἀπίλαυσα κ' ἕγω τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ θεάτρου κατέλαβα τὴν θέσιν μου μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν τῶν Meistersinger.

Ἡχοῦστι τρεῖς βαθεῖς σαλπισμοῖς, σκότος ψυλαφητὸν διαχέεται ἐν τῇ αιθούσῃ, δυναμένη νὰ περιλάβῃ περὶ τὰ 1600 ἄτομα, διαμοιράζεται ἐκατέρωθεν συρόμενοντὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς καὶ ἡ παράστασις ἀρχεται.

Δὲν ὑπάρχει εἰμὶ ἐν θεωρεῖον εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς σκηνῆς πλευρὰν τῆς αιθούσης, πρωροθίμενον διὰ τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους ξένους. Ἡ δρχήστρα ἀποκρύπτεται ἀπὸ τὰ δύματα τῶν θεατῶν, τοποθετημένη εἰς βάθος δύο μέτρων πρὸ τῆς σκηνῆς. Οὐδενὶ πλέον ἐπιτρέπεται ἡ εἰσόδος ή ἔξοδος, σιγὴ ἄκρα καὶ προσήλωσις ὅσον εἰς οὐδένα ποτὲ ναδὸν εὐθρον.

Οι Meistersinger von Nürnberg εἶναι τὸ μόνον κωμικὸν μελόδραμα τοῦ Βάγνερ, εἶνε ἡ σάτυρα τῶν εἰς τὰ ἐν τῷ παρόντι ισχύοντα προσκολλώμενων καὶ πολεμούντων τυφλῶς καὶ ἀσυνειδήτως πάντα νεωτερισμόν. Δι' αὐτοῦ ἡθέλησεν διὰ τὸν Βάγνερ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς πολεμίους τῆς πρωτοτυπίας του. "Ολοὶ οἱ ἀδάμαντες τῆς μουσικῆς κοδμοῦσι τὴν δρχήστραν, ἀλλὰ μόνον αὐτήν· ἐπὶ τῆς σκηνῆς δύλιει μόνον ἡ ποίησις. Ἡ νόμισα πρὸς στιγμήν, δτὶ παριστάμην εἰς τὴν ἔξελδειν ἀρχαίου δράματος ἐν τῷ δροῖῳ οἱ ἡθοποιοὶ ἀπήγγειλαν συνοδευούσης τῆς λύρας. Μετὰ δύο ὥρας ἔγένετο τὸ μέγα διάλειμμα, παρατεινόμενον συνήθως πέραν τῆς δρας δύως λάβωσι καιρόνοι θεαταὶ νὰ δειπνήσωσι. Τὰ πέριξ ἐστιατόρια ἐπληρώθησαν. Εὔρονκέγω ἐν τινὶ ἐξ αὐτῶν θέσιν ἵνα ἐκπληρώσω τὸ ἀπαγαίτητον πρὸς τὸν στόμαχόν μου καθῆκον. Άλλ' ὅτε αἱ σάλπιγγες καὶ πάλιν

πῆχυσαν ἀγγέλλουσαι τὴν συνέχειαν τοῦ μελοδράματος ἡθανόμην ἐμαυτὸν πλέον ηκιστα διατεθειμένον δπως ἐνωτισθῶ τῶν φιλοσοφικῶν φθόγγων τοῦ μεγαλουργῆματος καὶ ἐπροτίμησα νὰ λάβω τὴν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον.

Δ. Ε. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΟΥΔΑΙΟΥ ΜΑΝΔΕΣ

ΦΥΓΗ

Ἐνε νύξ. Ἐπὶ τοῦ κατηρχόρου δύτις ἔχει τὸ πλευρὸν τοῦ βουνοῦ. ἐπὶ τοῦ πρανοῦς δπερ χάνετε εἰς τὰ σκότων, ἐν τῇ ἀνωμάλῳ ἐπὶ τὴν κλιτὺν τοῦ δρους φερομένη δδῷ, ἐν μανιώδει θορύβῳ κυλιομένων πετρῶν καὶ κλάδων συντριβομένων, ἐπὶ τῶν ἐξαλλων ἱππων των, ἐν φρενήρει καλπασμῷ, δέραστηκή δρωμένη, φεύγουν, ἀκατασχέτως! Καὶ ἀσθμαίνοντες ἐκ τῆς ταχύτητος, δὲν πάνουν ἐντούτοις νὰ συνιδούν...

— Θὰ μᾶς φθάσουν!..., λέγει ἐκεῖνος.
— Ξάθημεν!, ἀποκρίνεται αὐτή.
— "Ας μᾶς σκοτώσουν! Καλλίτερα! Θὰ πεθάνουμε ἀγκαλιασμένοι!...
— "Α, ναι, ναι!... "Ας μᾶς σκοτώσουν!...
— Μὰ δὲ θὰ μᾶς σκοτώσουν!...
— Γιατί?...
— Γιατί ξεύρουν πῶς νὰ ζῶ χωριστά δου...
— "Α! ἀπελπιστία!...
— ... Θὰ μοῦ εἶνε πιὸ σκληρὸ παρὰ νὰ πεθάνω μαζίσου!
— "Α, μαζί, ναι, ναι!...
— Καὶ διάγνωσης δου θὰ μᾶς ἀφήσῃ ζωντανούς...
— Δυστυχία μας!
— ... Ἐσένα, γιατί σ' ἀγαπᾷ ...
— Τὸν βδελύτομα!
— ... Καὶ ἐμένα, γιατί μὲ μισεῖ!...
— Καὶ σιωποῦν, ἐν τῷ διπλασιασθείσῃ παραφορῇ τοῦ ἐκμανοῦς δρόμου των.
— Εἶσαι βέβαιος, ἐπαναλαμβάνει ἐκείνη, πῶς δὲν μᾶς μένει καμπιά ἀλπίς;
— Καμπιά.
— Κανένει καταφύγιον;
— Κανένα.
— Καὶ θὰ ζήσουμε χωρίς νὰ βλεπώμεθα;...
— Ποτέ! ποτέ!
— Αὶ λοιπόν! ἀς ἀποθάνωμεν μαζί!...
— Ναι! Ναζί! "Ω, ναι! ..., ἀνεκραύγασεν ἐκεῖνος.
— "Ακουσε!... Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου...
— Τὸ βάραθρον, ἀνοίγεται, χαίνει, βαθύτατον, φυικτόν!...
— "Εμπηξε τὰ σπηρούντα σου!
— "Ω ναι!
— Γρηγορώτερα, γρηγορώτερα ἀκόμη!...
— Ναι, ναι!...
— Καὶ διάσουμε κ' οι δύο κάτω!...
— "Ένα τελευταῖο φίλι;...
— Νὰ το!...
— 'Εμπρός!...
Καὶ τότε, τὸ δλογον τοῦ ἐραστοῦ, ἔξοργο ἐπὶ τὴν ἀδυσσον. Άλλ' αὐτή, ἡ εὔστροφος καὶ ισχυρὰ ἀμαζών, διὰ βιαίου, ὑπερανθρώπου παλμοῦ τοῦ χαλινοῦ, ἀναστέλλει, ἐπὶ τοῦ κείλους τοῦ βαράθρου, δια-

μιᾶς, τὸ ἀλογόν της τοῦ ὁποίου τὰ σκέλη τρέμουν, καὶ, κύπτουσα, ὑπὸ τὴν ὥχραν τῶν ἀστρων λάμψιν, προσδάλεπι μὲν μερίδιαμα οἰκτου, τὸν ἄνδρα νὰ πίπτῃ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, τείνων πρὸς αὐτὴν τὰς καταξεσχισμένας του ἀγκάλας. Μ.

Η ΦΡΕΑΤΤΥΣ

(ΘΕΡΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ)

Τώρα δέ το ψυχος μὲ ἀναγκάζει νὰ περιβάλλωμαι τὴν ρωσικήν γοῦναν μοι—ἀρχαῖον λείψανον χρυσῆς ἐποχῆς—καὶ ή βροχὴ τυμπανίζει τὰς ψέλους τῶν παραθύρων μου, μοῦ ἔρχονται ζωηρότεραι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ θέρους. Καὶ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἡμέραν δέ τὸ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὸ παμμέγιστον αὐτὸν καβούριον διστῆντον, ὅπερ καλεῖται Ἀθηναῖ, μετεφέρθην εἰς τὴν ὑψηλήν, τὴν ἀδισπρογελώσα μὲ δλντ της τὴν ξηρότητα Φρεαττύν. Οὐ πάτη; μοῦ φαίνεται ἀκόμη διτὶ διώκει ἐλαφρῷς τὰ ἀφοίζοντα κυμάτια τοῦ πελάγους, λούει δλας τὰς ἀκτάς, καὶ δίδει νέαν ἐντασίν εἰς τὸ παραλίθεν ὑπὸ τοῦ καύσωνος νευρικὸν σύστημα καὶ νέαν στερεότητα εἰς τὰς πλαδαρηίσας σάρκας. Κρίμα ποῦ δὲν είμαι ποιητής· θὰ ἔγραφα ἔνα δλόκληρον ὕμνον εἰς αὐτὸν τὸν ἀθάνατον δνεμον, τὸν διεισδύοντα διὰ τῶν παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου μου ἀγνόν, ἀνει σύδενδς μικροοργάνισμού, γεμάτον ιόδιον, γεμάτον θαλασσινήν ἀλμύραν, ἢν κντλησεν ἀπὸ τὰ γαλανὰ νερά τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ μοῦ τὴν φέρει ἐντός τοῦ μικροῦ μου δωματίου, καθ' ἓν στιγμὴν εἰς τὰς Ἀθηνας σκάζει δ τοιτζικας. Α., τρελλομ πάτη, κρίμα εἰς τούς ποι τὰς μας ποῦ δὲν ἐνόποιαν τὴν χάριν σου καὶ δὲν σὲ ἐτραγούνδημ. Ἐγώ χωρὶς νὰ γράψω στίχους, σοῦ ἐκφράζω τῆς εὐγνωμοσύνης μου τὴν πατινάδα.

Αλλὰ ποίας μεταμορφώσεις ὑπέστην ἀπὸ τῆς πρωΐας ἡ θάλασσα! Τὴν αὔγην ἐφαινετοῦ ως λεῖα πλᾶξ σαπτεῖρος. "Ηδη πρόξετο νὰ ἀνακυματίζεται. Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ως πανταχόθεν ραγισθέν κάτοπτρον καὶ μυρίαι ἀκτῖνες τοῦ ήλιου συνθλαμμεναι ἐπὶ ἐκάστου κυματίου ἀνέδιδον ἀδαμαντίνους μαρμασυγάς, αἰτίνες βαθυπδὸν ἔξηλειφόντο καὶ προχίζον κανονικῶς μεταβαλλόμεναι εἰς κύματα, ἀτίνα τρέμοντα ἐκ τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἀνέμου, πεφοδισμένα ως πτνὰ κινηγούμενα, ἔπιπτον καὶ ἐθρυμόντο κάτωθεν τοῦ παραθύρου μοι. Αἰσθάνομαι ἀκόμη τὴν ἐλαφρὰν πάχυντων ὑγραίνουσάν με.

Ο ήλιος μεσουρανεῖ· πνέει πλέον υπά-
της· οι διερχόμενοι εἰς τὴν παραθαλασ-
σίαν ταύτην ἔχονται ἐφουσχάζουσιν. Κρα-
τῶ τὴν Χαλιμᾶν καὶ ροφῶ τὰ παραμύθια
τῆς ὡς θὰ ἐρρόψων τὸ σέρομπέτι καμ-
μιᾶς μελανοφθάλμου χανουμίσσοντος. Τί ἀ-
πόλαυσι, εἰνε αὐτῷ· νὰ ἀκούης κάτωθέν
δου ροχθοῦν τὸ κῦμα, καὶ νὰ εἰδπνέης
γλυκυτάτας σελίδας τῆς ἀθανάτου Χαλι-
μᾶς. Ἀλλὰ αἱ ὥραι παρέρχονται ταχεῖα,
ὡς αἱ πρωιναὶ σκιαί, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ
ἥλιου. Ο ήλιος ὑποκλίνει πρὸς τὴν δύ-

σιν· ὁ μ πά τ ης^ς βαθυπόδων καταπαύει,
καὶ τὰ κύματα καταπραΐνονται. Μακραι-
σκιαὶ ἐκτείνονται ἐπὶ τῆς θαλάσσης χρω-
ματίζουσαι βαθύτερον τὴν κυανωθεῖσαν
γαλασσόπετραν θάλασσαν. Αἱ θύραι καὶ τὰ
παράθυρα ἀνοίγονται. Κεφαλαὶ προβάλ-
λουσιν. Χαρίεντα στόματα ὑπομειδιώσιν
καὶ δύο ξανθαὶ ἄγγλιδες, γειτονισσαὶ μου,
ραδίναι καὶ ροδόλευκοι κατέρχονται ἐπὶ^{τοῦ} βράχου, ἔνθα διοπος τοῦ λιμενοθ-
ξίου κατεδίωκε τὰ ήλιοκαῆ^ς καὶ μήνια
του Πειραιῶς, τὰ ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἐσπέ-
ρας κολυμβόντα ἐκεῖ παρὰ τὸν ἔρημον
βράχον. Τὰ κακόμοια, τὰ κατέλαβεν ἀ-
πρι οδοκήπως, ἥρπασε τὰ ρούχα των καὶ
τὰ ἐπέταξεν εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτὰ δὲ
φοδούμενα τὸν κροταλίζοντα βούρρον υ-
λάν του, κατέψυγον δλόγυμνα ἐπὶ τῆς
ὅδοῦ, ήτις χρησιμεύει ὡς περίπατος,
καὶ ἐκεῖθεν ἀναμένουν τὴν ἀναχώρησιν
τοῦ ναύτου, ἵνα ἀγρεύσωσιν ἐκ τῆς θα-
λάσσης τὰ ὡς απομνάρια ναυαγίου ἐπι-
πλέοντα ἐνδύματά των. 'Αλλ' ὁ διοπος
δὲν ἀπομακρύνεται. 'Εκεὶ δηισθεν βρα-
χίσκων ἀνεκάλυψε δύο ἀλλούς, ἀνδρας
τούτους, ἐν τάχει ἐνδυομένους, ἔξαγρι-

ται οι αἰδημῶν ναύτης και βροντοφωνει·
— Βρε δὲν ντρεπόσαστε σεῖς κοτζά μου
γαιδούρια νὰ κολυμπᾶς ἀπάνου στὴν
πρώτη σκάλλα;

— Δέν ἔγνωρίζαμε, κύριε ναύτη, πῶς
ἔμποδίζεται.
— Βρὲ τί κύριε ναύτη καὶ κύριε ναύτη.
Βρὲ δὲν σᾶς τύπτει ή συνείδοντις ή θέλε-
τε νὰ πάρω τὸ κουπὶ νὰ τὸ σπάσω στὴν
ράχι σας;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ στιβαρὸς διοπος ἐδεικνυεν ὅτι ἡτο ἰκανὸς νὰ θέσῃ εἰς ἑφαδομογὴν τὴν ἀπειλὴν του, οἱ λαυρόμενοι ἐτράπυσαν εἰς φυγὴν φέροντες ἀκόμη τὰ ἐσώρουχα των, ἵνα συμπληρώσωσι τὴν ἀμφίεσίν των, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα τῆς κώπης τοῦ ναύτου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ φοδαλαὶ ἀγγεῖδες βλέπουσαι τοὺς δοπέτας κολυμπήτας μὲ τὴν ἀτ-

τους ορωτες κονδυλωτικας με την αι-
μελ· τον άμφιεσιν των, παρέρχονται κλει-
ουσαι τους όφθαλμους και ψιθυρίζουσαι:
— Σόκιν, σόκιν.

Ο πλιος έβασιλεψε πλέον. Εις τὸν οὐρανὸν φαίνονται οἱ μεγαλείτεροι τῶν ἀστέρων, ὁ δὲ μικρὸς πορθμεὺς μου, ὁ Τριαντάφυλλος, ἀναμένει ἵνα μὲ μεταφέρῃ εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν τῆς Φρεατύος. Σιγά, σιγὰ ή λέμπος σχίζει τὴν θάλασσαν καὶ χωρεῖ πρὸς τὸν ἔτερον ὄρμισκον, ἐνθα ὁ τετράγωνος βουφωνος Κράκαρης ἔστησε τὰ λουτρά του. Αὕτη ή ιστορία τῆς διαπορθμεύσεως ἐπαναλαμβάνεται ἀνὰ πᾶσαν νῦκτα. Μετεβλήθηντι εἰς Λέανδρον χωρίς νὰ ζητῷ ἐπὶ τῆς ἀποτόμου ἀκτῆς τὴν ἀφρόπλαστον Ἡρώ μου. "Ἡρω τοιαύτης ἐρωτικῆς διαπορθμεύσεως δὲν μὲ ηξιωσεν ή μοῦρα. 'Αλλ ἀν δὲν μὲ ἀναμένει ή Ἡρώ μὲ ἀναμένει γελαστὴ δύμας φίλων, συμπαθεῖς κύριοι καὶ συμπαθέστεραι κυρίαι, χοροστατοῦντος τοῦ κ. Ξ. Φαρρᾶ. 'Αφίνουσιν εἰς πᾶσαν διδιέν μου ἐπιφώνημα ὑψηλότε-

ρον τηλεγραφικοῦ στύλου καὶ ἔξαντλούσι τὴν προμήθειαν τῶν καλαιμουρίων των εἰς βάρος τοῦ ρέγχοντος ἐπὶ τοῦ ἔξωστου του, ὡς παράφωνοῦσα κλαπαδώρα, κ. Μιστού.

Ίδού την ἡ Φρεαττύς. Ἀπότομος καὶ
ωραία παραλία.

"Οταν ήμην άκομη παιδίον δὲν είχε κατασκευασθή ἀκόμη δὲ εὐρὺς ἐκεῖνος δρόμος της, οὔτε είχον ἑγερθῆ αἱ κομψαὶ ἐπαύλεις αἱ χρωσμένουσαι ὡς θερινὰ ἐνδιαιτήματα πλήθους οἰκογενειῶν ἐκ τῆς πρωτευόνσης. Ὁλόκληρος ἢ ἀκτὴ ἦτον ἐν ξηροδοῦνι, ὁ μικρὸς ὅρμοςκος ἦτο ἐγκαταλειμμένος καὶ ἔρημος. Οὐδέποτε ἐπλησίαζε πλοιάριον ἀλιευτικόν. Ἐπὶ τοῦ βράχου είχε φυτευθῆ ἔυλοπτον παράπυγμα, μικρὸ καὶ φῦε νεδάκι, εἰς δὲ ἄνδυνασο να εἴηρης ἀρχαῖα ζαχαροκούλουρα καὶ ἀπολιθοθέντα τίνα μπακλαβᾶν. Ἡ ἀκτὴ αὕτη δὲν ὀνομάζετο Φιεαττύς. Ἔφερεν ἐν δνομα διπερ οὔτε εὔοσμον οὔτε εὔκοσμον ἦτο. Τὸ δνομα τοῦτο ἐλαβεν ἐκ τίνος παρὰ τὴν θάλασσαν φρέατος τοῦ δποίου τὸ ὕδωρ ἔχροπσιμενεν ὡς πρόχειρον φάρμακον εἰς τὴν δυσκοιλιότητα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δνομα καμμιὰ φορὰ καταστρέφει τὸ πρᾶγμα, ἢ καῦμενόν Φιεαττύς ἀδικεῖτο πολὺ ἐκ τοῦ ὀνόματός της. Αἰφνις ἥμέραν τινὰ κάποιος καθηγητής τοῦ γυμνασίου τῆς ἐκόλλησε τὸ σημερινόν της δνομα, ἐκτοτε δὲν προγνοσε να ἀλλάξῃ καὶ μορφήν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει πσλάκις καὶ μὲ τὰς γυναικας. Είχα γνωρίση μίαν πτωχὴν κόρην Τριανταφυλλιάν καλογμένην· οὐδεὶς ἐγύριζε νὰ τὴν κυτάξῃ. Μετά τίνα καιρὸν ἐπονομάσθη - μα μζὲ λ Ρόζα καὶ ἔξαφνα ἔγινε περιβότος, ὅτε δὲ τὴν εἶδον ἥμέραν τινὰ ἐπὶ δίφρου ἐποχονμένην, ἔτριβον μέχρι ἀποκικκινήσεως τοὺς ὄφθαλμούς μου ήνα ἀναγνωρίσω ὑπὸ τὴν εὐπτερον χρυσδαλίδα, τὴν προχθεδινὴν τοῦ δρόμου κάμπιν. "Ο, τι συνέβη εἰς τὴν Τριανταφυλλιάν τὸ αὐτὸ ἐγένετο καὶ διὰ τὴν Φιεαττύν. "Ηλλαξε δνομα τὸ ξηροδοῦνι προχισε κατοικούμενον. Κύριος τις ἐκ Ρωσίας ἐπανελθών οἰκοδόμησε οἰκίας τίνας, εἰς τὴν ἔρημίαν ταύτην, μετ' ὀλιγον δὲ κλπτήρι τις βαρυνθεὶς νὰ ἐπαγγέλεται τὸν δημόσιον εύταξιαν καὶ φιλοδέξιας νὰ φορέσῃ τὸν σκοῦφον τοῦ νεωκόρου, ψκοδόμησε μικρὸν ναΐσκον, τὸν ἀγιον Βασίλειον, περὶ τοῦ ναΐσκου δὲ τούτου, ὡς κοτόπουλα περὶ τὴν κλωσσαν, πρεντο οἰκοδομούμενα μικρὰ σπιτόπουλα. Μετ' ὀλίγον τὰ μικρὰ διεδέχθησαν μεγάλα, καὶ σημερον βλέπεις ἓνα ώραιότατον συνοικισμὸν μὲ λαμπρὰς ἐπαύλεις, ἔχονδας δῆλα τὰ ἀγαθὰ πλὴν ὑδατος καὶ φυτείας, καθ' ὅσον ἐκεῖ ἔξακολοιθε νὰ διατελῇ ἀνυδρος καὶ δδενδρος ἢ παραλία. Τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο καφθενεδάκι, ὅπου προχόμεθα ἀφανεῖς ὀσάκις τὸ ἐσκάζαμε ἀπὸ τὸ μήθημα, ήνα καπνίσωμεν τὸ πρῶτον σιγάρο καὶ παίξομεν τὸ πρῶτον τάβλι, μένει ἀκόμη ἀμετάβλητον. Νομίζω δτι βλέπω τὸν αὐτὸν πρὸ δεκαπενταετίας μονάκριδον μπακλαβᾶν, σχηματίζοντα είδος νήσου μέσω τῆς πεπληρωμένης μελιτος πια τέλλας, κατοικούμενον ἀπὸ κατασαρίδας καὶ μύρμηγκας. Μου φαίνεται δτι εἰς τὸ γηράσαν πρόσδω-